

TESTIMONY ID: 1574

AGE: 21

AGE RANGE: 21-25

GENDER: f

MARITAL STATUS: single

REGION: Vinnytsia region

OCCUPATION STATUS: Never occupied

FORCIBLY DISPLACED: yes

FAMILY TRAUMA: Other

EDUCATION: Higher education (Bachelor)

DATE OF TESTIMONY: 2023-05-04

DATE RANGE: 2023 Spring

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Hello. I am from [CITY1]. Compared to other cities in Ukraine, you might think [CITY1] got it less, but everything is relative.

My parents were the first to wake up and argue loudly about something. As it turned out, there was already a war in Ukraine. The argument between my parents was that my father, who is Armenian by nationality, insisted that my mother and I go to his relatives in Armenia. In contrast, my mother said we would not go anywhere without him.

I thought [CITY1]'s advantage was its geography, that we had no border with Russia... It turned out that the proximity of the Odesa region and the sea was just as much of a threat. I just didn't acknowledge the navy or the limits for missiles in my panic.

We hadn't gone to Armenia initially as we thought everything would be fine. We thought they were just scaring us, forcing us to make some kind of decision about Donbas.

Neither my mother nor I stopped talking on the phone while my Dad went to find out what he could do and decided what we would do.

I talked to my close friends and most of them were already planning to leave Ukraine. Most of them were those with children and "old people" but there were also a couple of female ex-friends, although I have no right to blame them, who had a stupid chance to go to Europe for a long time and get married there. It does happen.

Relatives on my father's side called us every day and persuaded us to fly to Yerevan but we were waiting.

In the early days, my mother and I prepared an "emergency suitcase" with documents, medicines, and a bag of food and water for a day or two.

On the 29th of March, my dad joined the Ukrainian Armed Forces as a sergeant. He served in the army as a tank driver. After he called us, I

was surprised to find out that many Armenians serve in the Armed Forces and defend us together with Ukrainians. My mother and I were left alone on the farm. The only thing we were waiting for was my dad's call. In March, my full-time studies ended. I started studying online. Everyone probably knows that during the war, you must buy inexpensive and nutritious food whenever possible! My grandmother also told me about matches, salt and soap. Despite the long queues, my mum and I bought as much as possible.

We spent more time in the telegraph, reading news about the war while still in shock. But upon watching videos and reports from the Chernihiv, Sumy and Kharkiv regions, we realized it would not end quickly.

With the curfew in place, we went out less and less every day.

I remember that the first "arrivals" were from the sea. It was horrible. But we still did not see the enemy's eyes, like the residents of Mariupol or Kherson. The city and its suburbs were empty. Most people went to Moldova, away from the war and then you could decide where to go next. Most of the missiles and drones were flying through [CITY2] and us. Of course, Bucha shocked us and stunned us. Only Hitler's fascists were more cruel.

My dad and mum were constantly fighting because my dad wanted to send us out of Ukraine, and my mum said she wouldn't leave without him. The turning point happened in autumn when the Nazis started bombing our power stations without electricity or communication for weeks. "Something will happen to you, and I won't even recognize you" she said, but we managed to persuade her. My mother and I flew to Yerevan via Chisinau at the end of November. My relatives in Armenia were shocked when I ran into the corridor at every sound of the plane. They had seen war, but they had never seen a war like the one in Ukraine.

We stayed without my dad for a little over a month. In January, we were already in [CITY1]. And we are still at home. Thank God my dad is alive and defending Ukraine to this day. I now have a part-time job and my mother is at the farm.

We will win in any case, and we will return to Crimea!!!

Glory to the Armed Forces!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1574

ВІК: 21

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 21-25

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: неodrужений/а

ОБЛАСТЬ: Вінницька область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ: Не були окуповані

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища базова (бакалавр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2023-05-04

Проміжок часу: 2023 Весна

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Вітаю. Я із [МІСТО1]. На тлі інших міст України можна подумати, що [МІСТО1] дісталось менше, але все відносно.

Першими прокинулися батьки й голосно про щось сперечалися. Як виявилось, в Україні вже йшла війна. Як виявилось суперечка батьків був у тому, що тато, він за національністю вірменин, наполягав, щоб ми з мамою поїхали до його родичів до Вірменії, а мати казала, що без нього нікуди не поїдемо.

Я думала, що перевага [МІСТО1] в географії, що у нас немає кордону з росією... Виявилася близькість Одеської області та моря є такою ж загрозою, я просто в паніці не зрозуміла про флот. Та і які межі існують для ракет.

До Вірменії поки що ми не поїхали. Думали все обійдеться, домовляться. Думали нас просто лякають, примушують до якогось рішення щодо Донбасу. Телефон не замовкав ні в мене, ні в мами. Тато поїхав дізнатися, що зможе, і визначитися, що робитимемо.

Я поговорила зі своїми близькими подругами. Більшість уже збиралися їхати з України. В основному це були ті, у кого діти та "старі". Але була й пара вже колишніх подруг, хоча я не маю права їх звинувачувати, яким тупо випав шанс поїхати надовго до Європи та вийти заміж там. Буває й таке.

Родичі з татового боку дзвонили нам щодня і вмовляли прилетіти до Єревану. Ми чекали.

У перші дні ми з мамою приготували "тривожну валізку" з документами та ліками, а так само сумку з їжею та водою на день-два.

29 березня тато пішов до ЗСУ сержантом. Він служив у армії та він танкіст. Після того, як він нам дзвонив, я з подивом дізналася, що у ЗСУ служать і разом з українцями захищають нас багато вірмен. Ми з мамою залишилися на господарстві одні. Єдине, що ми чекали – це дзвінка тата. У березні моє стаціонарне навчання закінчилося. Почався суцільний онлайн. То що під час війни треба по можливості закуповуватися продуктами недорогими та поживними напевно знають усі!? А ще бабуся розповідала про сірники, сіль та мило. Ми з мамою скупилися як могли, незважаючи на величезні черги.

Ми стали проводити в телеграмі більше часу, читаючи новини про війну, при цьому перебували ще в шоці. Але дивлячись на відео та репортажі з Чернігівської, Сумської та Харківської областей розуміли, що це не закінчиться швидко.

Не зволікаючи на комендантську годину, ми з кожним днем виходили на вулицю все рідше.

Як я пам'ятаю, перші "прильоти" були з моря. То був жах. Але все одно ми не бачили очей ворога, як жителі Маріуполя чи Херсона. Місто з передмістям спорожніло. Більшість поїхали до Молдови, а там, подалі від війни, можна визначитися кудись далі.

Більшість ракет та безпілотників летіли через [МІСТО2] та через нас. Звичайно ж Буча шокувала нас, ступор. Жорстокіші були хіба що фашисти Гітлера.

Тато з мамою весь час лаялися через те, що тато нас із мамою хотів відправити з України, а мама казала, що без нього не поїде. Перелом

стався восени, коли рашисти почали бомбардувати наші електростанції та світла та зв'язку не було тижнями. "З вами щось трапиться, а я навіть не впізнаю". Маму вдалося вмовити. Наприкінці листопада ми з мамою, через Кишинів, відлетіли до Єревану. Родичі у Вірменії були шоковані, коли я на кожен звук літака тікала в коридор. Вони бачили війну, АЛЕ такої війни, як в Україні вони не бачили.

Протрималися ми без тата трохи понад місяць. Вже у січні ми були у [МІСТО1]. І досі ми вдома. Слава Богу тато живий та захищає Україну до сьогодні. Я підробляю. Мати на господарстві.

Ми в будь-якому разі переможемо, ще й Крим повернемо!!!

Слава ЗСУ!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.